

gationer fremfor Anbringelse paa anden Maade. Hvorfor en Mand, som vil laane sine Penge ud til en fremmed Magt eller til Institutioner i fremmede Lande, skal være fri for Skat, medens derimod den, som vil laane dem til sin Nabo og kun betinger sig en almindelig Rente deraf, derimod skal betale Skat, kan jeg ikke indse. Jeg finder, at det er en Feil i den bestaaende Lovgivning, og at det er Uretfærdighed imod vore indenlandiske Interesser at begunstige denne Anbringelse af indenlandiske Kapitaler fremfor andre Anbringelser. Det er denne Grundbetragtning, som har været gjældende for Regjeringen, og som jeg i Øvrigt flere Gange tidligere har tilladt mig at fremsætte i en kortere Form, end det har været nødvendigt for mig at gjøre nu. — Jeg lægger saa meget mere Vægt herpaa, som det jo er den selvsamme Betragtning, som det ærede Flertal har gjort gjældende med Hensyn til Lotterisedler, idet Flertallet i sin Betænkning siger: „men da vore egne Lotterisedler ere stempelpligtige, er det urimeligt at lade fremmede gaa fri.“ S og for sig ere disse dog ikke af samme Bestaaffenhed som vore egne Lotterisedler. At kjøbe en Præmieobligation er dog en noget anden Anbringelsesmaade end at kjøbe en Lotteriseddel. Altsaa, disse to Ting ere ikke ganske de samme; men der er dog en vis Lighed mellem dem, og idet Udvalget har følt dette, har det lagt, at naar vi beskattede disse Papiere i Indlandet, bør vi ogsaa beskattede de udenlandiske. Jeg siger altsaa, at dette er det samme System, som jeg anvender paa den her omhandlede Anbringelse af Kapitaler, og det undrer mig, at det ærede Udvalg ikke har følt, at der i den anførte Ytring saa Noget, som med den største Respektfuldhed kunde anvendes paa det foreliggende Lovforslag. Jeg beder altsaa det høie Thing fastholde dette, at dette Lovforslag, som ganske vist, saaledes som det nu er blevet beskrevet og bestaaet i det andet Thing, ikke har nogen stor finansiel Interesse, dog har en meget stor Betydning for at tilvejebringe en vis Egtestilling mellem de forskjellige Maader, hvorpaa Kapitalen kan anbringes, og til at bevirke, at man ikke

ved selve Beskatningslovene tilskynder Folk til at anbringe Kapital i udenlandiske Foretagender og Papiere, fordi de ad denne Vej slippe for en Skat, som de vilde komme til at yde, naar de bleve anbragte i indenlandiske Foretagender og indenlandiske Papiere.

Det er altsaa, tror jeg, tilstrækkelig klart, at der ligger en rigtig Tanke til Grund for dette Lovforslag. Nu har der været reist en anden Klasse Indvendinger derimod, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Lov vil blive omgaaet, eller hvorvidt man vil kunne undrage sig Beskatningen, og om dette hyppig vil finde Sted. Her til maa jeg sige, at jeg tror, at denne Sag er bleven overordentlig omhyggeligt behandlet i det andet Thing, og at man navnlig med stor Omhu har fremsøgt alle de Betryggelsesmidler mod Besvigelser, der kunne siges at være praktiske, saa at det vistnok maa erkendes, at der er gjort særdeles Meget til Betryggelse mod Svig; men til Syvende og Sidst, erksender jeg, vil det Punkt, om denne Lov vil blive overholdt eller ei, fornemmeligt bero paa en Klasse af Mænd, som vil faae den største Indflydelse herpaa, nemlig Verellererne i Kjøbenhavn. Jeg har i saa Henseende en høi Mening om Verellererne; jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at der i denne Klasse af Medborgere er udbredt en saadan Pligtfølelse, en saadan Fornemmelse af, at det vilde være utilbørligt, om de, som staa i Spidsen for og varetage vigtige Interesser, og som ogsaa selv nyde Godt af Statens Beskyttelse af disse vigtige Interesser, tilfidesatte et Lovbud, der er saa klart og bestemt som dette, at man med Grund tør vente, at det fra deres Side ikke vil ske. Læger jeg feil i denne min Opfattelse, kan det nok være, at Besvigelser ville blive hyppigere, end jeg nu tror; imidlertid tror jeg, at min Mening i saa Henseende deles af Mange og navnlig af dem her i Salen, som kjende notere til de Mænd, som Talen her er om. Jeg holder mig saaledes overbevist om, at Tonearten af det Ord, der vil gaa gjennem den Forening af Mænd, som jeg her sigter til, vil være den, at Loven skal lydes, og jeg tilstaar, at jeg finder en Betydning derfor hos det ærede Flertal; thi, der-